

Først møder vi den der slår:

Styrmanden om bord på "Activ" tålte ikke svaghed, og når han slog, var det aldrig rutine. Han slog, hvor det gjorde mest ondt, og han slog med knyttede næver. Men Anker Pinnerup var ikke nogen stærk mand. Han var sidst i fyrrerne og nærmede sig den alder, hvor en sømand går i land. Han var afmærket af gift og druk, en bølge uden muskler.

Pinnerup gik under navnet Den Gamle, et øgenavn, der om bord på et skib ellers var reserveret kaptajnen som en hyldest til hans kyndighed og erfaring. I Pinnerups tilfælde var det ikke venligt ment, men sigtede til de tydelige tegn på hans begyndende affældighed. Midt i hans grå skæg stak en spids, glatbarberet hage frem som den oprejste stævn på et skib, der ~. nker i et hav af skidt og forfald. Den glatte hage var det eneste bevis på, f.: han skulle være optaget af sin personlige hygiejne. Under en kasket, fler var fedtet af snavs, klistrede et par hårtjavser af ubestemmelig farve til nien uvaskede hovedbund. I munden, halvt skjult i skægget, havde han altid en merskumspibe, der var knækket, men blev holdt sammen af et par :ræsplinter bundet op med sejlmagern. Bag hans ryg hviskede matroserne, at hans jakke og bukser mindede om en bryllupsnat i Finmarken: lap på lap.*

Herefter skildrer Carsten Jensen, hvordan Pinnerup forsøger at "opdrage" Knud Erik:

Hver anden morgen, når han (red. Pinnerup) havde vagten og skulle purre Knud Erik, dukkede han op i mandskabslukafet med en tykspundet tamp. Han stod et øjeblik for at samle kræfter, så slog han løs på den sovende dreng. Han sigtede efter hovedet, men den snævre underkøje gjorde det umuligt for ham at ramme ordentligt eller lægge virkelig kraft i slagene. Knud Erik vågnede med det første slag og tumlede over mod skottet. Så søgte han ned i fodenden af køjen, hvor styrmanden ikke kunne nå ham. Han gav ikke en lyd fra sig. Noget i ham vidste, at gav han efter for sin forskrækkelse, ville det være et nederlag, han ville få svært ved at komme sig over.... Så stablede Knud Erik hovedpude og dyne op, så de i halvmørke kunne forveksles med hans egen sovende skikkelse. Styrmanden tævede løs som sædvanlig. Da han blev klar over bedraget, faldt han ligesom sammen. Hånden med tampen faldt slap ned langs siden, og han stod midt på dørken og rystede som i højfeber.

Det hårdhændede behandling er ikke kun fysisk, og det påvirker Knud Erik:

På nattevagten blev Knud Erik altid purret ud, hvis styrmanden stod ved roret. Så skulle der laves kaffe, eller han blev beordret til vejrs i øsende regn for at rebe et sejl. Under ham kogte havet. Selv i mørket kunne han skimte skummet dybt under sig. På hans kinder blandede de kolde dråber sig med tårer. Men han græd ikke i afmagt eller selvmedlidenhed. Han græd i raseri og trods....

Styrmanden brugte søvnen imod ham. Der kunne gå døgn, hvor han slet ikke fik sovet. Ustandselig blev der råbt på ham, også i det buldrende nattemørke, og han måtte gå til vejrs i riggen i de bare underbukser. Fra andres beretninger vidste han, at sådan var det at være yngste mand. Bramsejlene 25 meter oppe var de uerfarnes arbejdsplads. Matroserne kom der slet ikke. Du blev sendt til vejrs i stormasten for at bjerge fløjsejlene, slingrende i fodperterne (red. en løkke af tovværk, sat fast i riggen som man kunne træde i eller holde fast i), med den ene hånd om håndperterne - den anden om sejlet, hvad enten du havde lært det eller ej, led af svimmelhed eller bare var et fummelfingret fjols til fare for dig selv. Det bare op og så håbe på at komme ned igen.

Behandlingen sætter sig i Knud Erik, efterhånden begynder han at hade livet til søs:

For Knud Erik personificeredes skibets benhårde lov sig i styrmanden. Og bag styrmanden fandt han havet. Pinnerup var som det, farligt og glubsk. Gjorde du dig ikke hård, gik du til bunds. Han holdt op med at

bekymre sig om uretfærdigheder. Han holdt op med se slagene og de grove udskældninger som overgreb. Han lod sig i stedet fylde af en følelse, han aldrig før havde kendt. Han hadede styrmanden. Han hadede skibet. Han hadede havet. Det var had, der holdt ham på benene, når han på det skrånende dæk balancerede med kaffekanden i nattemørket og uvarslet fik den skoldhede væske ud over sine hænder. Det var hadet, der fik ham til at udholde saltvandsbyldeerne på halsen og rundt om håndleddene, hvor den altid våde uldtrøje gnavede løs, og den udsatte hud svarede igen med store, væskefyldte blærer. Det var hadet, der fik ham til uden protest at tåle, at styrmanden greb ham i nakken eller vred hans håndled netop dér, hvor byldeerne var allermest ømme og bristefærdige. Hadet blev hans vokse- og læreplads. Det var hårdt at blive mand. Men han ville. Han gjorde sig stædig, dum og hård. Hans hoved og hele hans krop blev som en rambuk. Han forstod, at han kun kom ind i livet, hvis han selv slog døren ind til det.

Efter den første læretid stiger Knud Erik i graderne. Han skifter også skib, så da Knud Erik får hyre på et nyt skib, "Kristina", har han gjort sig nogle erfaringer:

Der herskede en anderledes gemytlig stemning end på "Activ", men Knud Eriks gamle plageånd var stadig med ham. Når han måtte kæmpe mod trætheden i en natte time alene ved roret, mens høje isfyldte dønninger tårnede sig op over skibet, tænkte han altid på Pinnerup. Han hørte hans banden i vindens hyl. Han så hans ansigt i bølgenes hvidpiskede skumtoppe. Han mærkede hans ubarmhjertige hånd klemme mod saltvandsbyldeerne, når trætheden tog kvælertag, og han vidste med en følelse af triumf, at han havde sejret over ham. Han kunne stadig hade havet i barnlig trods, men han var ikke mere bange for det...

Nu gik det op for ham. Der var ting, man kun kunne lære på den hårde måde, men der var ingen grund til at ydmyge nogen, blot fordi de var nye og uerfarne. Den erfarne kunne også række den uerfarne en hånd.